

imod, kan det dog ikke undgaas, at de Institutioner, som have med Alderdomsunderstøttelsesloven at gøre, Gang efter Gang se Tilfælde, hvor man maa sige, at vedkommende, der søger Understøttelsen, alligevel gaar Sandheden saa nær som muligt paa Statens og Kommunens Bekostning,

Vil man endelig se Sagen fra Samfundets Side, vil jeg sige, at ogsaa Lovens Grundlag der indeholder et Moment, som er i høj Grad farligt. Det er den indirekte Opfordring, Loven indeholder, til den enkelte Mand eller Kvinde til, naar han eller hun fylder 60 Aar, at lægge sig hen og lade være med at bestille noget og kræve af Kommunen og Staten, at de skulle underholde vedkommende. Dette er et farligt Moment. Det er ogsaa erkendt fra saa godt som alle politiske Partiers Side, at det vil være nødvendigt at komme til en anden Ordning. Jeg skal nævne enkelte Udtalelser, der ere fremkomne, altsaa efter at Loven nu har virket i en Aarrække. Jeg skal nævne en Udtalelse af forhenværende Indenrigsminister Bramsen. Han udtalte en Gang blandt andet: „Jeg har selv ved en tidligere Lejlighed her i Salen udtalt, saa vidt jeg husker, de Ord, at jeg betragter Loven som en sørgelig Kendsgerning.“ Professor Ellinger udtalte i Fjor ved Forelæggelsen af sit Forslag om Alderdomsunderstøttelsesloven: „Det er Lovens fuldstændige Ubestemthed, som er en af Lovens Skavanker, og som giver den dette kedelige Præg af at være en Almisselov, som den har.“ Jeg skal nævne, at det forhenværende Medlem for Randers (P. Knudsen) udtalte her i Tinget i 1899: „Allerede ved sin Fremkomst har Loven været Genstand for Kritik. Man har paavist mangfoldige Mangler ved den og i den Tid, den har virket, har det vist sig, at disse Mangler endog ere til Stede i et større Omfang, end man fra først af troede.“ Det ærede Medlem for Beder (Kristiansen) udtalte: „Men ud over dette Fremskridt, Valgretten, har det neppe stort at sige for de fattiges Vedkommende, enten der gives dem Understøttelse efter denne Lov eller efter Fattigloven.“ Jeg skal endvidere nævne, at Scavenius udtalte: „I Virkeligheden er Loven saa langt fra at være en Opfordring til Sparsommelighed, og en Støtte for Ansvarstølelsen og derigennem for Selvstændighedsfølelsen, at den snarere maa siges at være det modsatte.“ Og at det ikke alene er i dette Ting, at man har set saaledes derpaa, fremgaar deraf, at det ærede 1ste Medlem

for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) oppe i det andet Ting ved Finanslovbehandlingen i 1898—99 udtalte: „Denne Lov har ikke det mindste med Alderdomsunderstøttelsesprincippet at gøre. Saaledes som dette drøftes omkring i de civiliserede Lande, gaar det ud paa noget ganske andet. Denne Lov er i Virkeligheden ikke andet end en ren og skær Fattiglovbestemmelse.“ Jeg nævner disse Udtalelser fra Folk, som ere kendte med Lovens praktiske Virkninger, for at slaa fast, at naar vi Forslagsstillere fremkomme med Forslag om at bygge en Alderdomsforsørgelse paa et andet Grundlag end det bestaaende, er det ikke uden Tilslutning i Befolkningen og da navnlig hos Befolkningens Repræsentanter. Lad mig, inden jeg gaar videre, nævne endnu en Udtalelse af det ærede Medlem for Silkeborg forleden Aar, hvor han udtaler, at han anser Alderdomsforsørgelsesloven for at have haft mange gode Virkninger ude i Befolkningen, men at han desuagtet mener, at vi maa gaa over til at bygge en Alderdomsforsørgelse paa et andet Grundlag. Det er altsaa erkendt fra alle politiske Partiers Side, at det vil være nødvendigt at søge et andet Grundlag for at komme til en virkelig rationel Alderdomsunderstøttelse ogsaa, og ikke mindst, af den Grund, at Alderdomsforsørgelsesloven jo ikke i nogen Maade omfatter den Invaliditet, som fremkommer før det fyldte 60de Aar. Det er jo en uhyre stor Mangel ved Loven, at for den Arbejdsinvaliditet, som fremkommer før det 60de Aar, ved man ikke andet Raad end Sygekasserne eller det offentlige Fattigvæsen. Man kunde jo sige som saa: Ja vel, men saa maa vi se at faa denne Lov ændret, saaledes at den virkelig kommer til at virke som den skal. Jeg vil dog sige, at jeg tror, at det vil være ganske umuligt at revidere den Lov paa det Grundlag, hvorpaa den er bygget, saaledes, at vi faa en virkelig rationel Alderdomsforsørgelse ud deraf. Det kunde lade sig gøre at forbedre denne Lov, det er sandt, man kunde forbedre den hist og her, og jeg har ikke glemt, at der i denne Rigsdagssamling ligger et Forslag oppe i Lands tinget, hvori der utvivlsomt findes mange Forbedringer, et Forslag, som man maa ønske maa blive ophøjet til Lov endnu i denne Samling, ogsaa af den Grund, at selv om Rigsdag og Regering skulde blive enige om at tiltræde Forsikringstanken, saa vilde det dog desuagtet være maa ske endnu i 20 Aar, inden Alderdomsforsørgelsen vilde komme til at gaa